

Z obsahu:

Přiblížilo se Velké jubileum

Jan Pavel II. při generální audienci 19. listopadu 1997
– strana 2 –

Co je to liturgie?

– strana 4 –

Deformovaná liturgie

– strana 4 –

Od věčnosti vyvolená

K slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie
– strana 8 –

Lurdy a 1. kniha Mojžíšova

– strana 8 –

K některým otázkám spolupráce laiků na kněžské službě

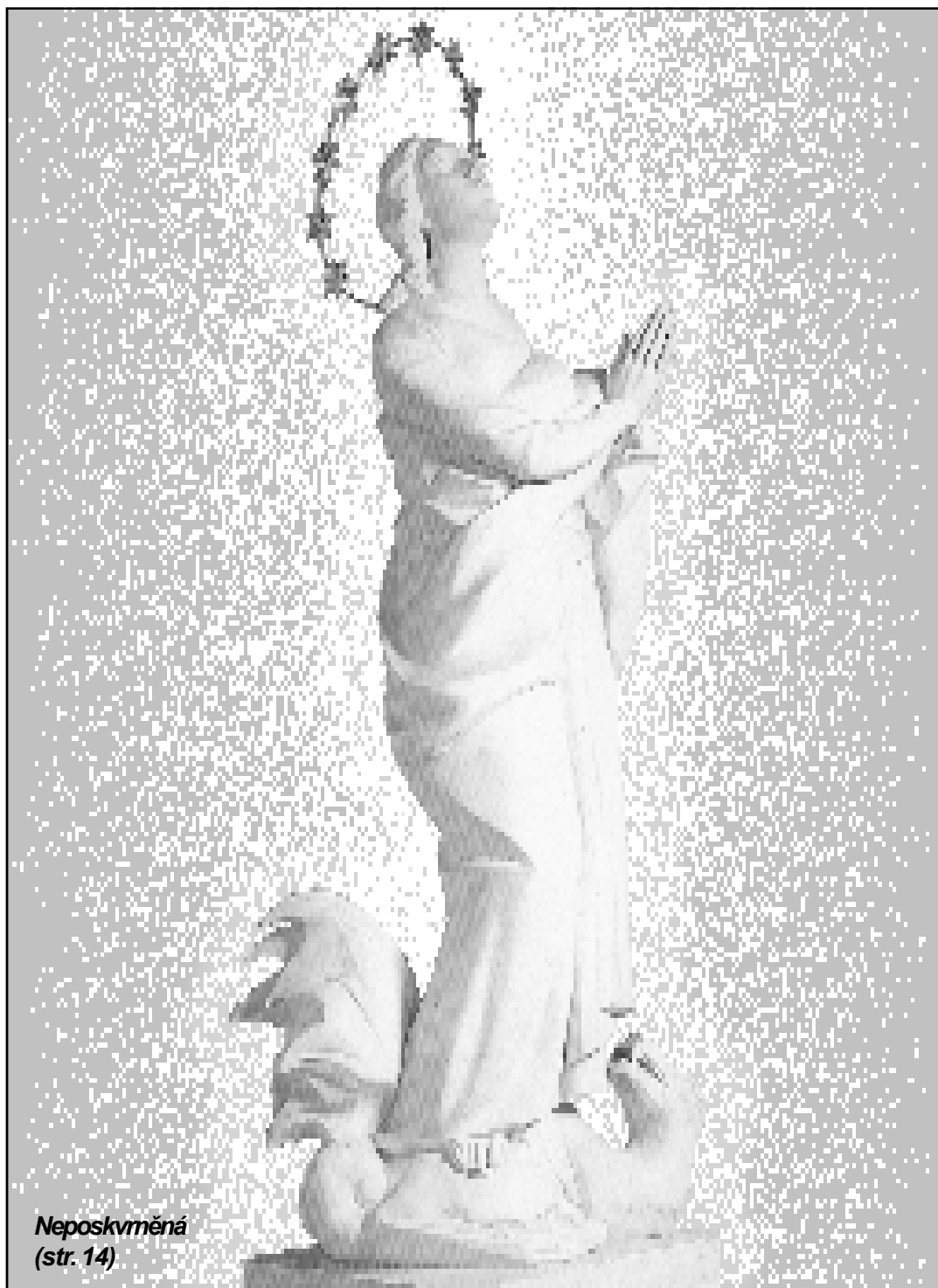
– strana 9 –

Perspektivy katolického vysokého školství ve 3. tisíciletí

– strana 10 –

Nicky Cruz

Bílá kronika...
– strana 13 –

Přiblížilo se Velké jubileum

Rok 2000 je už blízko. Proto se domnívám, že bude vhodné zaměřit středeční katecheze na témata, která mnohem víc napomáhají pochopit smysl milostivého léta, abychom je mohli hluboce prožívat.

V apoštolském listu *Tertio millenio adveniente* jsem žádal všechny členy církve, aby **otevřeli svá srdce vnuknutí Ducha**, aby se připravili *slavit velkou jubilejní událost s obnovou vírou a velkodušnou*

Je třeba se na ně připravit ve světle víry. Vždyť pro věřící přechod z druhého do třetího tisíciletí není prostě jednou etapou v nezadržitelném proudu času, nýbrž významnou příležitostí, aby si lépe uvědomili Boží plán, který se projevuje v dějinách lidstva.

Smysl nového cyklu

Nový cyklus katechezí má posloužit právě tomuto cíli. Už dlouhou dobu rozvíjíme systematický program úvah na téma CREDO. Naším posledním tématem byla *Maria v tajemství Krista a církve*. Předtím jsme uvažovali o zjevení, o Trojici, o Kristu a jeho vykupitelském díle, o Duchu svatém a o církvi.

Vyznání víry by nás v tomto období vybízelo k úvahám o vzkříšení těla a o věčném životě, jež se týkají budoucnosti člověka a dějin. Ale právě tato eschatologická tematika se přirozeně stýká s tou, která byla předložena v *Tertio millenio adveniente*, jež vytyčuje cestu přípravy na Jubilejní rok ve vztahu k Nejsvětější Trojici a stanoví, abychom v nynějším roce věnovali zvláštní pozornost Ježíši Kristu a pokračovali pak rokem Ducha svatého a konečně rokem Otce.

Ve světle Nejsvětější Trojice nabývají smyslu i „poslední věci“ a je možno hlouběji postihnout smysl putování člověka a dějin k cílovému horizontu: k návratu světa k Bohu Otci, k němuž vede Kristus, Boží Syn a Pán dějin, skrze oživující dar Ducha svatého.

Tajemství času

Tento široký horizont dějin pohybu vede k některým základním otázkám. **Co je čas?** Jaký je jeho vznik? Jaký je jeho cíl?

Při pohledu na narození Krista se pozornost obrací k dvoutisíciletým dějinám, které nás dělí od této události. Ale pohled zalétá i k tisíciletím, která mu předcházela, a téměř samovolně dojdeme až k původu člověka a světa. Moderní věda usiluje o formulaci domněnek o počátku a vzniku vesmíru. Nicméně to, co je možno postihnout vědeckými přístroji a kritérii, není všechno, a jak věda, tak rozum nás odkazují kromě ověřitelných a měřitelných údajů na perspektivu tajemství. Je to perspektiva, kterou naznačuje první výrok Písma svatého: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi* (Gen 1,1).

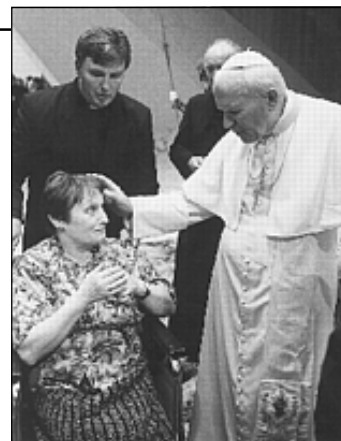
Všechno bylo stvořeno Bohem. Proto před stvořením neexistovalo nic kromě Boha. Aniž by k tomu byl donucen nějakou nezbytností, stvořil tento transcendentní Bůh všechno svou všemohoucností, naprosto svobodným a nezištným úkonem, diktovaným jedinně láskou. Je to právě Bůh v Trojici, který se zjevuje jako Otec, Syn a Duch svatý.

Tím, že stvořil vesmír, stvořil Bůh i čas. Od něho pochází počátek času jakož i každý jeho následující rozvoj. Bible zdůrazňuje, že živé bytosti závisejí v každé chvíli na Boží činnosti: *Skryješ-li tvář, propadají děsu, odejmeš-li jejich dech, hynou, v prach se navracejí. Sesláš-li svého Ducha, jsou stvoření znovu, a tak obnovuješ tvářnost země* (Ž 104,29-30).

Čas je tedy Božím darem. Bůh jej ustavičně tvoří a má jej ve svých rukou. On řídí jeho rozvoj podle svých záměrů. Každý den je pro nás darem Boží lásky. Z tohoto hlediska také přijímáme nadcházející Velké jubileum jako dar lásky.

Splnění velkého zaslíbení

Bůh je Pánem času nejen jako Stvořitel světa, ale i jako autor nového stvoření v Kristu. Zasáhl, aby uzdravil a obnovil lidskou přirozenost hlu-

boce zraněnou hříchem. Svůj lid dlouho připravoval na zář nového stvoření, zvláště slovy proroků: *Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl. Veselte se a jásejte stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásovu a jeho lid k veselí.* (Iz 65,17-18).

Zaslíbení se vyplnilo před dvěma tisíci lety Kristovým zrozením. V tomto světle je jubilejní událost výzvou slavit křesťanskou éru jako údobí obnovy lidstva a vesmíru. Navzdory obtížím a utrpení byly ty uplynulé dva tisíce roků dobou milosti.

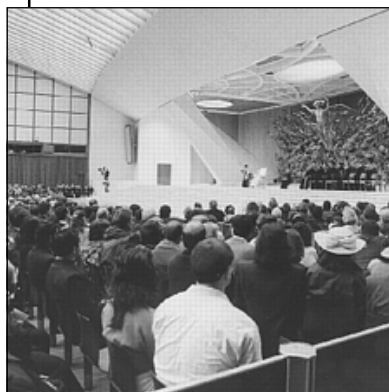
Důvěra v budoucnost

I léta, která teprve přijdou, zůstávají v Božích rukou. Budoucnost člověka je především budoucností Boží, a to v tom smyslu, že jen on ji zná, připravuje a uskutečňuje. Jestliže požaduje a naléhá na lidskou spolupráci, nepřestává proto být transcendentním režisérem dějin.

S touto jistotou se připravujeme na Jubileum. Jen Bůh ví, jaká bude budoucnost. My však víme, že to bude každopádně **budoucnost milosti**, naplnění Božího plánu lásky k celému lidstvu a ke každému z nás. Právě proto jsme při pohledu do budoucnosti plni důvěry a nedáme se zachvátit strachem.

Cesta k Jubileu je velkou cestou naděje.

Bolletino Vaticano
(Mezititulky a zvýraznění redakce Světla)

účasti (59). Výzva se stává stále naléhavější tím více, čím rychleji se blíží historické datum. Ta událost je totiž předělem mezi dvěma uplynulými tisíciletími a novým údobím, které se otevírá pro budoucnost církve a lidstva.

ZAČAL ROK DUCHA SVATÉHO

Druhý rok přípravy na Jubileum zahájen

Při slavnostní eucharistické bohoslužbě ve vatikánské bazilice zahájil Jan Pavel II. 2. rok bezprostřední přípravy na Velké jubileum roku 2000. Tento druhý rok je zasvěcen zvláštním způsobem Duchu svatému a jeho posvěcující přítomnosti ve společenství Kristových učedníků. (TMA)

Během mše svaté předal Jan Pavel II. četným římským věřícím **misijní kříže**. Oni jsou totiž pověřeni, aby působili jako misionáři ve farnostech jeho římské diecéze. Krásný příklad pro všechny biskupy!

Liturgická čtení

1. čtení – Bar 5,1–9

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdoby věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přiděj se rouchem spravedlnosti od Boha a postav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť na věky ti bude dáno jméno od Boha: „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“.

Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšině, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě.

Také lesy a každý volný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho prýští.

2. čtení – Flp 1,4–6.8–11

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, dokončí ho až ke dni Krista Ježíše.

Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech vroucně toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

Evangelium – Lk 3,1–6

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za

Pokračování na str. 5

Myšlenka na neděli

HLAS BOŽÍ

Zamyšlení nad úryvkem Lk 3,1–6

Jan uslyšel na poušti Boží slovo.

Sleduj zástupy, které zdaleka táhnou do údolí Jordánu. Zeptej se jich, co zde hledají. Dovíš se, že nejdou ani za zábavou ani za senzací. Uvítali nečekanou příležitost, po které dávno v hloubi duše toužili, příležitost zbavit se svých hříchů a začít nový život. Až přijde *Rozsévač, aby rozséval⁽¹⁾*, najde u nich půdu připravenou. Není to právě to, co potřebuješ i ty?

Odkud se vzal ten prorok, který nepotřebuje žádné reklamní agentury, aby přitáhl četné zástupy? Přišel z neznáma, ze samoty pouště. Ale právě v této pustině uslyšel zřetelně Boží hlas. Jeho úspěch je založen na Hospodinu, kterého poslechl a kterému se dal zcela k dispozici. *Pán může s námi udělat velké věci⁽²⁾*, jsme-li právě na tom místě, kde nás chce mít. I s tebou má svůj nezastupitelný plán ve svém díle spásy. Jsi si jist, že stojíš teď právě tam, kde tě potřebuje?

Chceš-li opravdu uslyšet Hospodinův hlas, musíš na čas odejít *na poušť*, daleko ode všeho, co tě obklopuje a zaměstnává tvou mysl i tvé srdce, a být připraven, bude-li to Pán žádat, se k tomu již nevrátit. Jde o dokonalou **samotu srdce**. Pokud tomu tak není, slyšíš příliš mnoho volání a hlasů: překřikují se věci, do kterých jsi přivázan, ozývají se činnosti, bez kterých se nemůžeš obejít, ozývají se osoby, k nimž tě to přitahuje, volají tě návyky, které si tě podmanily. Nejhlasitější se ozývá samolibost tvého vlastního já. Od všech těchto hlasů tě neuchrání ani sedmero dveří ani desaterá zedí, nýbrž jen rozhodnost **stanout sám před Bohem**, který je **nade vše**, který je **První a Jediný**. Dovol mu, aby zaujal v tvém srdci i v tvé mysli skutečně první místo, abys zůstal jako na poušti jen *ty sám a tvůj Stvořitel*. Odkaz všechny ty neodbytné a dotírající hlasy stvořených věcí pryč, i kdyby tě to mělo bolet. Půjdeš-li na setkání s Pánem *s pláčem*, uvidíš, že se budeš vracet *s jasotou⁽²⁾*. *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá⁽³⁾*. Jsem celý tvůj a všechno mé je tvé.

To, o čem chce Bůh s tebou mluvit v čase velkého adventu, je příprava cesty. Cestu, kterou máš upravit, nepotřebuje Ježíš pro sebe. Pán se totiž rozhodl *změnit tvůj osud*. Chce přijít, aby vyvedl z těžkého zajetí tebe i všechny *sionské zajatce* do svého království⁽⁴⁾. Máš spolupracovat na výstavbě **cesty Boží milosti**, *aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě⁽⁵⁾*. Je to cesta, na které tě Pán bude předcházet a po které máš jít za ním a s ním.

Ale tvoje dosavadní cesta, tak jak zatím vypadá, je špatně schůdná. Je zapotřebí zasypat všechny prohlubně a doliny: to, do čeho se propadáš, je malomyslnost, netrpělivost, nedůvěra, skleslost a smutek. Vrchy a kopce nakupily naopak tvá pýcha a přílišné sebevědomí, překotná horlivost postavená na nekritické zamilovanosti do vlastních ukvapených nápadů. Jen se dobře rozhlédni po své cestě, jak se tyto vrchy a doly stále střídají: jedny podmiňují druhé: po samolibém přeceňování vlastních sil následuje skleslost a rozčarování z nesplnění nedosažitelných snů. Jedny i druhé přicházejí a střídají se nevyhnutelně, nedíváš-li se s úplnou důvěrou a odevzdaností na Ježíše, ale na sebe.

Tvá cesta je navíc nepřiměřeně klikatá. Nechce se ti zamířit přímočaře ke kořeni všech problémů. Kolik je tu zákrut postranních úmyslů, vypočítavosti a výmluv. Vymýšlíš si nové a nové důvody, vytáčky a ospravedlnění, jimiž bys zdůvodnil svou váhavost a nechotu, jen aby sis nemusel otevřeně přiznat, že jsi sám sobě tou největší překážkou.

Popros Jana o zvláštní službu, aby tě na noc vzal s sebou do své samoty. Očisti svou mysl jako on **modlitbou a postem**, abys dobře slyšel Hospodinův hlas. Nech se naplnit radostí, že k tobě promlouvá Bůh, a buď ochoten k jakékoliv oběti. On nechce nic jiného, než *aby rostla více a více tvoje láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, aby ses dovedl správně rozhodnout, abys čistotou jen zářil a byl bez hříchu ve spojení s Ježíšem Kristem k Boží chvále a slávě⁽⁶⁾*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 8,5; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 126;

⁽³⁾ 1S 3,9; ⁽⁴⁾ srov. Iz 40,3; ⁽⁵⁾ srov. 1. čtení Bar 1,7; ⁽⁶⁾ srov. 2. čtení Flp 1, 9n

Co je to liturgie?

Kardinál Josef Ratzinger

Liturgie je především Opus Dei, Boží dílo, a to v dvojím smyslu: je naším přístupem k Bohu a je oslavou živého Boha. Proto rozhodujícím hlediskem pro liturgii není, zda se líbí nám, nýbrž zda se líbí Bohu, zda je *Bohu milá a Bohu příjemná* (srov. Řím 12,1; 1516).

Hlavním bodem, ke kterému směřuje liturgie, je Bůh. Nejde tedy o to dosahovat pastoračních nebo nějakých zvláštních efektů; ty totiž, pokud je liturgie prováděna správně, tzn. jestliže v prvé řadě správně uctívá a oslavuje Boha, jsou v ní implicitně samy obsaženy. Jestliže však je toto prvořadé zaměření liturgie na Boha podřízeno našim přáním a představám, je liturgie ve svém jádru nemocná.

Liturgie je místo, kde se **vzdáváme svého antropocentrismu**, naše pastorační záměry stojí v pozadí a musíme se zcela **obrátit k živému Bohu**, který bohužel již i v tolika teologických představách je takřka nepřítomný.

Avšak teprve když se opět naučíme brát Boha vážněji než sebe samy, když uznáme, že se k nám obrací, že nám naslouchá, že se na nás dívá, přijímá nás a odpovídá nám, můžeme se znovu obnovit ve své svobodě.

Liturgie, která je sebevyjádřením nějaké skupiny, je kariaturou liturgie. Rovnost a svoboda všech v liturgii je zajištěna právě tím, že ji nikdo nedělá sám, žádní specialisté ani úřady, ani celebrant ani liturgické výbory, nýbrž že ji **všichni přijímají z jednoty celé církve** a skrze tuto jednotu vstupují do jednoty s trojjediným Bohem.

On si tuto církev sám vybral jakožto živoucí žebřík, na kterém se uskutečňuje jeho sestupování k nám a naše vystupování s ním.

Toto společenství si nikdo nemůže dávat sám, můžeme je pouze **přijímat jako dar**. Kde takto liturgii nepřijímáme, stává se nám prázdnu hrou.

Tam, kde můžeme mít jistotu, že chrámová opona se skutečně roztrhla a nebe se otevřelo, že Bůh se dotýká nás a my se dotýkáme Boha, tam je liturgie velká, i když její vnější podoba je chudobná a pokorná.

Nikoliv tzv. tvořivost, nýbrž **poslušnost** je základní kategorií pravé liturgické slavnosti; neboť v ní je Kristovou poslušností překonána Adamova neposlušnost, a tak je náš pád zastaven a proměněn v nový vzestup.

(Z dopisu účastníkům letní kněžské akademie v Aigenu)

Poslušnost vůči církvi je naprosto nezbytná k tomu, abychom mohli přijímat Zjevení, jehož je církev strážkyní, abychom měli společenství v pravdě, která osvobozuje (srov. Jan 8,32), a v Duchu svatém, který vlévá lásku do našich srdcí (srov. Řím 5,5).

Tato poslušnost vůči církvi znamená také dodržování platných norem, které na různých úrovních její činnosti zajišťují nezbytný řád.

Především na liturgickém úseku je taková věrnost potřebnější než kdykoliv předtím.

Jan Pavel II. k švýcarským biskupům

Deformovaná liturgie

P. Wolfgang Picken, kaplan v Bonnu, si za téma své doktorské práce vybral otázky svátostného kněžství a kněžských povolání. Při průzkumu, který pro tento účel prováděl v německé oblasti, dospěl k otřesným poznatkům. Za posledních čtvrtstoletí došlo k takovým posunům v chápání svátostného kněžství a liturgie, že to ohrožuje samu existenci církve. V týdeníku Der Sonntag č. 46/97 napsal:

Potřebujeme ještě svátostné kněžství? Bez odpovědi na tuto otázku, tj. bez jasného vymezení kněžského povolání se situace na poli kněžského dorostu pravděpodobně ještě více zhorší a ještě více mladých kněží opustí kněžskou službu. Důsledná odpověď na tuto otázku je nutná, aby se zabránilo dalšímu vývoji stále více se měnící praxe ve farních společenstvích, kterou pak bude velmi obtížné revidovat.

Mnoho příkladů svědčí o tom, že praktické zpochybňování kněžské služby má již dalekosáhlé důsledky. Několik příkladů pro ilustraci:

Jednomu knězi v duchodu zabránila farnost sloužit mši svatou, protože se domnívá, že zde stačí jednou za měsíc »klerikální bohoslužba«, aby laický pastorační referent nebyl připraven o »své« bohoslužby. Farnost odmítla možnost, aby kněz sloužil mši svatou ve všední den. Zdůvodnila, že nemá zájem zavádět »nové zvyklosti«, když se již jednou vypořádala se starými obyčejí.

V jedné farnosti v Porýní přistupuje k oltáři společně evangelická pastorka a katolický kněz, aby slavili eucharistii v koncelebraci. V jiné farnosti si pozvali evangelickou pastorku, aby slavili s obcí zvláštní nedělní feministickou liturgii.

Na jednom naddiecézním shromáždění duchovních a pastoračních referentů namítali účastníci přednášejícímu teologovi, že dogmatika byla již církevní praxí zcela překonána. Jako laik sice neslavím svátost

pomazání nemocných, ale prý mohu pomazat nemocného, což je podstatné.

Je celá řada farností, kde se mezi nedělemi vůbec neslouží mše svatá, ačkoliv kněz zde je a nejsou v cestě žádné překážky. V mnoha farnostech zcela schází nabídka možnosti svátosti smíření a často se stává, že umírající se marně dovolává kněze, který by byl »ochoten« mu posloužit svátostí nemocných.

V mnoha farnostech se již ustálila taková praxe, že se svátostné kněžství stává zbytečné a ztratilo svůj smysl. Stojíme již doslova před otázkou »buď – anebo«.

Pozn.:

Je otázkou, zda nejnovější vatikánská směrnice o spolupráci mezi kněžími a neordinovanými laiky z 13. listopadu 1997 nepřichází pro mnohé oblasti příliš pozdě. Konkrétně v německé oblasti se ihned ozvaly vzrušené kritické hlasy. Je dobře si uvědomit, že tento alarmující stav nenastal přes noc. Vyvíjí se postupně řadu let a na jeho začátku je zdánlivě nevinná »inovace« podávání eucharistie na ruku, doprovázená zneužitím výjimečného povolení, aby eucharistii rozdávali v případě zvláštní potřeby i neordinovaní laici, z čehož se postupně stala samozřejmost i tam, kde toho vůbec není zapotřebí. Existují i u nás kostely, kde k eucharistii přistupuje patnáct věřících, ale svaté přijímání rozdává ministrant, který si sám zajde pro ciborium do svatostánku.

Čtyři stupně k obrácení (2)

Dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách (Ef 5,16)

„Čas jsou peníze!“ říkají ti, jejichž bohem je mamon. Co má říci o času křesťan? Především musí uznat, že čas je velký Boží dar. Kdo není pánem svého času, není ani pánem sama sebe.

Aniž bychom si to nutně uvědomovali, přidělujeme svůj čas věcem, lidem a činnostem podle toho, jak si těchto věcí, lidí a činností ceníme. Jestliže řekneme, že na to či ono nemáme čas, znamená to také, že to pro nás má právě malý nebo vůbec žádný význam či hodnotu. Pro to, na čem nám opravdu velice záleží, umíme si nakonec čas vždy najít. Vstoupí-li do našeho života kupříkladu náhle bytost, kterou velice milujeme, znamená to vždy úplné přehodnocení časového rozpočtu. Milované bytosti věnujeme nejen dostatečný čas, abychom byli v její společnosti, ale i mnoho chvil v době odloučení, vlastně se k ní v myšlenkách vracíme takřka samovolně tak často, jak je to jen možné.

Snímky využití času řídicích pracovníků prokázaly, že nejvíce času věnují nejméně užitečným činnostem. Jak bychom dopadli, kdybychom si udělali snímek využití svého času? Na kterém místě by se podle přiděleného času ocitl ten, *od něhož všechno pochází a my jsme tu jen pro něho?* (1 Kor 8,6) Neukázalo by se nakonec, že náš nebeský Otec, *v němž žijeme, pohybujeme se a jsme* (Sk 17,28), může u nás jen paběrkovat, a to často ještě podmienečně?

Myslíme-li to se svým obrácením doopravdy, musí se to projevit i ve změně našeho každodenního časového rozvrhu. Kolik času dáme svému Bohu?

Těžko se nám bude chtít ukrajet z našeho napjatého rozpočtu, pokud tak budeme činit s pocitem, že se »musíme vzdát« kousku času a dát z něho Bohu. Ale Bůh nepotřebuje náš čas. Bůh nás nechce nijak zkracovat. Je to naopak tak, že Bůh nám prostírá svůj stůl, zve nás k sobě, aby nám pomohl dokonale naplnit a využít darovaný čas, ale my nedoceňujeme tuto nabídku. *Koupili jsme statek, a musíme jej shlédnout. Koupili jsme spřežení, a spěcháme je vyzkoušet, oženili jsme se, a proto nemůžeme přijít.* (srov. Lk 14,18-20). My však se potřebujeme posilnit u Otcova stolu. Tu tedy nejde o to, že bychom mu měli jen prokázat čest na úkor jiných našich nálehavých záležitostí. Stává-li se náš nebeský Otec někým, s kým málokdy promluvíme, stává se nám postupně někým cizím.

Kolik tedy potřebuje naše duše, aby ráno posnídala se svým nebeským Otcem? To přece nemůže být snídaně jen tak ve stoje nebo dokonce v úprku. Tato ranní rozmluva s nebeským Otcem dá celému našemu dnu úplně nový smysl. Nepůjdeme s nervozitou a chvatem a obavami za svým denním zaměstnáním, ale Otec nás pošle s radostí a pokojem v srdci *na svou vinici*, půjdeme z jeho pověření, abychom každým svým krokem, činem, slovem hlásali radostnou zvěst jeho Syna. Nepošle nás samy, ale dá nám doprovod svých andělů a svatých. Jejich společnost nám zpříjemní i ty situace, které nás zatím vyváděly z míry a doháněly k reptání. Kolik času si tedy vyhradíme na ranní rozjímání? S časem kratším než čtvrt hodina nemůžeme začínat. Záhy se přesvědčíme, že ani půlhodina není nic moc. Ale tento čas musíme pro-

žít v úplném a radostném klidu. Do dosavadního ranního hektického chvatu, kdy se všechno odobývá jako „na poslední chvíli“, se tato ranní pobožnost nevejde. Budeme si muset přivstat. Možná, že postačí, když si odpustíme „přídavek“ po zaznění budíku a vstaneme ihned s radostí do nového dne ve službě Pánu. Je to oběť. Ale jaké by to bylo obrácení bez obětí?

Pro podvečerní setkání s Pánem bychom mohli potřebný čas najít snáze. Na prvním stupni obrácení jsme opustili každodenní hold obrazovce. Nemuselo by pro nás být problémem zařadit do svého denního programu pravidelný každodenní čas pro náboženské a duchovní vzdělávání, modlitbu růžence a večerní audienci u Otce, při které mu odevzdáme výnos hřiven, které jsme ráno obdrželi.

Budeme-li na tomto druhém stupni obrácení důslední, dost možná brzy pocítíme, že nám osobní setkání s Ježíšem Kristem v eucharistii jen jednou týdně nestačí. Budeme hledat možnost častější účasti na mši svaté.

Někomu, kdo se ještě neodvážil vystoupit na tento druhý stupeň obrácení, se bude zdát uprostřed aktivního života neúnosné věnovat Bohu a duši

Chválit Boha je nejlepší terapie za předpokladu, že do ní vkládáme celou svou víru a veškerou svou naději.
Bratr Efraim

denně celé dvě hodiny času nebo i více. Řekne, že to je snad možné u důchodců. Ale zkušenost světců mluví o něčem zcela opačném. Nikdo nevykonal větší dílo než oni. My bychom jen na uskutečnění jejich „vnějších aktivit“ potřebovali ne 24, ale alespoň 48 hodin denně. Jejich výkonnost byla proto tak úžasná, protože dokázali strávit **s Bohem ne jednu, ale několik hodin denně. Nestaví-li dům Hospodin, mamě se namáhají stavitelé** (Ž 127,1). Dokud se nám zdá obtížné najít způsob, jak uprostřed všeho časného získat chvilku pro to, co je věčné, jak umístit mezi vším tím pozemským a lidským také Boží, neuskutečnilo se v nás obrácení. Až překročíme jeho práh, budeme hledat, jak umístit mezi věčným také časné, jak připojit k Božímu také to, co je lidské. Bůh nebude u nás paběrkovat, čekat na to, co zbude. On, který *alfou a omegou, počátkem i koncem* (Zj 21,6), bude alfou a omegou i každého našeho dne, a tak postupně i celého našeho života.

Šťastný ten, kdo na tomto druhém stupni obrácení není ve své rodině sám a může se spojit s celou domácí církví. Společný čas strávený před Boží tvář přinese rodině záhy vyřešení problémů, na které se dlouho marně hledal lék.

(Pokračování příště)

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

velekněží Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův.

Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řečí proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypano, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrboilaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

Překlad z knihy „Zabijem pastiera“, vydané v Římě r. 1987

„RUSKO SE OBRÁTÍ!“

Tak zní nadějeplná předpověď Matky Boží. Po mnoha desetiletích bezbožného Lenina „budování chrámu“ se obrácení Ruska sice ještě nestalo úplnou skutečností, ale proces obrácení už roky probíhá a ze dne na den je stále výraznější a zřetelnější.

„Rusko stojí na prahu nového tisíciletí, které uplynulo od jeho křtu. Jaké dary předkládá Pánu za toto tisíciletí? V Rusku bylo hodně světců, nemálo opravdových služebníků Božích. Před duchovním zrakem velkých ruských světců se zjevily budoucí zkoušky a přicházející znovuzrození Ruska. Nám se dostalo štěstí vidět, že toto znovuzrození už začalo. Ale zatím je ještě před námi dlouhá a těžká cesta. Jestli po ní budeme kráčet úspěšně, ve velké míře závisí i na duchovní a činorodé podpoře našich křesťanských bratrů na Západě.“

Tato slova napsali pravověrní křesťané ve vzpomínaném listu papeži v říjnu 1978.

Dnes je už množství literatury, která jasně a nad každou pochybnost dokazuje, že Lenin a jeho soudruzi nedosáhli svého cíle – odstranit víru v Boha, církve a každé náboženství. Opak je pravdou, i když se to na první pohled bude zdát sotva uvěřitelné. Skutečná síla křesťanů a církve spočívá v hluboké víře, v ochotě k oběti až k vrcholu, kdy je třeba za víru obětovat svůj život. Dodnes o tom přinášejí bezpočetné množství důkazů křesťanů v SSSR a od roku 1945 i v jiných komunisty řízených zemích. A tak se stále ověřuje pravda Tertulianových slov, že „krev mučedníků je semenem nových křesťanů“. Moderní otrockví, které komunismus s sebou

přináší jako konečný efekt marxisticko-leninské ideologie, nepochybně přispívá k tomu, že mnozí našli cestu k Bohu, k Ježíši Kristu, ve kterém může každý najít svoji skutečnou, tj. vnitřní svobodu a lidskou důstojnost.

V zemi, ve které se zrodila bolševická revoluce, víra nežije jen u starých lidí, jak se to často myslí, ale žije i u střední generace. Svědčí o tom zprávy o procesech proti této věkové skupině u řady pravoslavných katolíků, baptistů, letničářů. Odmítání marxismu, hledání smyslu života a příklon k Bohu jsou zvláště nápadné u množství mládeže, která představuje už třetí nebo čtvrtou generaci po Říjnové revoluci. Mezi mládeží jsou to zejména studenti a jiní intelektuálové, kteří – zklamáni oficiální materialistickou ideologií – pociťují hlad a žízeň po absolutní hodnotě, po Bohu. Od sedmdesátých let je tento úkaz mezi mládeží zvláště zřetelný. Uvedu tu několik příkladů.

Intelektuálové a studenti se tajně shromažďují na tzv. seminářích mládeže, kde se diskutuje o Bohu a náboženství. První takový seminář vznikl v Moskvě. Jeho zakladatele Alexandra Ogorodnikova úřady stále šikanovaly a potom i uvěznily a v roce 1980 odsoudily na jedenáct let ztráty svobody. V Leningradě vznikl takovýto seminář v roce 1975 pod vedením Taťány Goričevové, která v něm působila až do července 1980, kdy ji vypověděli ze SSSR. O svém obrácení a o situaci věřících vyprávěla mnoho zajímavého doma i po nuceném odchodu z vlasti. Snad bude dobré, když jí dáme slovo:

„U nás marxismus a státní ideologie vůbec už odhalily

svou tvář. Marxismus je usmrcující a vraždící síla, která ničí všechno; nejen to, co je křesťanské, a nejen protisovětské ideje a světonázory, ale všechno, co je živé. Vidíme, že tato totalitní ideologie vede boj proti životu. . . Jsme šťastni z toho, že naše životní podmínky nás nutí k absolutním hodnotám, protože relativní hodnoty jsou tu strašné. My všichni, intelektuálové, kteří se stali křesťany, jsme děti z ateistických rodin, ve kterých se snaha po duchovnu úplně odmlčela. Naši rodiče jsou ztracená generace, nešťastní lidé. Musíme se za ně hodně modlit. Moji rodiče se mi vysmívají pro mé náboženství. Připadá mi to, jako kdybych já byla jejich matka a oni moje děti. Musím je učit svou nekonečnou trpělivostí a mlčením. . . Křesťankou jsem se stala při jedné návštěvě kláštera ve Pskově. V tomto klášteře žijí intenzivním duchovním životem. Klášter ve Pskově je zázračným místem spásy i tělesného blaha a starostlivosti o duše. Potřebujeme pokoj. Dnešní život je plný hluku. Evangelium je ticho, pokoj. . . Bůh může i z kamenů stvořit děti Abrahámovy. I z nás Bůh utvořil svoje děti, třebaže jsme zkameněli strachem a bezbožností. Mnozí z nás se stali křesťany zcela nečekaně a dostali zcela zvláštní znamení z nebe. Dlouhá léta jsme Boha nehledali, protože jsme ho neznali. Bůh hledá a nachází nás. To je největší pravda našeho obrácení. . . Totální zlo můžeme překonat jen modlitbou. Modlitba jako stálý dialog s Bohem je nyní pro nás přirozenější než vzduch. Je to naše záchrana. Církevní spisovatelé a církevní otcové se zase stali našimi učiteli. Filokalie – sbírka modliteb velkých mnichů – se stala naší každodenní knihou. Zážitek našeho obrácení je důkazem toho, že dějinami nehýbají síly člověka, ale Duch svatý a že Boží církve je silnější než

všechny lidské instituce a brány pekla ji nepřemohou. . .“

Když Taťána Goričevová vydává svědectví o své vlasti a pravoslavné církvi a metropolitě Slipyj to dělá o ukrajinské katolické církvi, oba přinášejí důkazy o tom, že se začínají plnit fatimská proroctví Matky Boží o obrácení Ruska a o Mariině vítězství nad bludy! Kardinál Slipyj o tom hovoří už ve vzpomínané zprávě o situaci v ukrajinské katolické církvi.

„Navzdory pronásledování, které trvá už pětatřicet let, můžeme s vděčností konstatovat, že naše do podzemí odsouzená církev nejen žije, ale i roste na západě i východě Ukrajiny a všude v SSSR, kam byli naši deportováni, ale zejména na Sibiři. Naše církev má v SSSR nejméně čtyři milióny věřících, kteří zůstali věrní Římu. Jejich víra je tak silná, že přináší bohatou úrodu: máme kněze, mnichy, řeholní sestry, početná duchovní povolání a tajnou hierarchii. Ateistickému režimu se nepodařilo zničit víru.“ Věřící Litvy, jedině téměř výlučně katolické země SSSR, okupované od roku 1945, už víckrát upoutali na sebe světovou pozornost svým odporem, jehož základ musíme hledat v hluboké víře tohoto národa. V sedmdesátých letech se tu konalo mnoho procesů proti odvážnému vystoupení jednotlivých kněží a v souvislosti s už vzpomínaným podzemním časopisem „Kronika katolické církve Litvy“. Nijole Sadunaiteová, spolupracovnice tohoto časopisu, byla za svou činnost 24. září 1974 zatčena. V červenci 1975 začal proti ní proces před Nejvyšším soudem Litevské SSR. Od té doby její jméno proletělo světovým tiskem v souvislosti s jejím statečným postojem a obranou své pozice. Nijole Sadunaiteová odmítala odpovídat na otázky soudu s odůvodněním, že je nevinná. Odmítla i právního zastupce, přičemž mj. vyhlásila: „Protože jsem – podle vašeho

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

23

23. Láska k Písmu svatému

Když u nás zaváděli soluňští bratři slovanskou bohoslužbu, bylo by snad stačilo, kdyby přeložili ty úryvky z Písma svatého, kterých se používá při bohoslužbě. Vždyť v té době ještě neměl žádný jiný národ přeložené celé Písmo sv. do mateřštiny. Oni se však nespokojili s tímto výběrem, nýbrž od počátku měli záměr dát našim předkům do rukou celé Písmo sv. v rodné řeči. Proto i když sv. Cyril předčasně odešel z tohoto světa, sv. Metoděj pokračoval v překladu.

Proč jim tolik záleželo na tom, aby naši předkové měli v rodné řeči celé Písmo svaté? Bezpochyby proto, že pokládali za důležitou část svého poslání na Moravě umění naučit se číst Písmo svaté a přečtené rozjímat. Když se začteme do konstituce II. vat. koncilu *O zjevení* – VERBUM DEI, žasneme, jak

soluňští bratři předběhli dobu o více než tisíc let. Vždyť církev tu vlastně uvádí důvody, z jakých vycházeli naši apoštolové, když vedli naše předky k četbě Písma svatého.

Tato konstituce klade vedle sebe Nejsvětější svátost a Boží slovo, když uvádí, že obojí podává Církev věřícím jako pokrm duše. Jako tělo potřebuje hmotný pokrm k životu a růstu, tak zase duše potřebuje duchovní pokrm: totiž Boží slovo a eucharistii. Píše se zde: „*Ve svatých knihách přichází Otec, který je v nebesích, s láskou vstříc svým dětem a rozmlouvá s nimi. Neboť slovo Boží má takovou sílu a moc, že je podporou a životní silou církve a jejím dětem silou víry, pokrmem duše, čistým a nevyčerpatelným zdrojem duchovního života.*“ (VI,21) Sv. Cyril a Metoděj to dobře věděli. Proto jim tolik záleželo na tom, aby se našim předkům dostal tento

vzácný poklad Písma sv. v mateřském jazyce.

Při četbě Písma sv. k nám přichází Bůh. Slovy proroků a apoštolů zaznívá nám hlas Ducha svatého, praví konstituce. Pokud se nám zdá, že je nám ten hlas nějak vzdálený, nepřestává to být hlas Boží. A my si ho musíme přiblížit studiem a rozjímáním, abychom ho lépe slyšeli a lépe mu rozuměli. *Co koliv bylo totiž napsáno v Písmě svatém, bylo napsáno k našemu poučení*, praví sv. Pavel (Ř 15,4). Žádnou lidskou knihu nelze srovnat s knihami božskými. V lidských knihách, ať jsou sebekrásnější, mluví jen člověk, kdežto v Písmě svatém k nám promlouvá Bůh. Kdo to neví, domnívá se, že pro Písmo svaté smí užívat stejných měřítek jako pro knihy, které napsal člověk. Písmo sv. má vedle autora lidského především autora božského – Ducha svatého. Ten vede lidského spisovatele, aby byl jeho nástrojem a aby napsal to, co chce Bůh, aby svým dílem mluvil k člověku jménem Božím.

Rozmluva se děje vždy ve dvou. Když k nám v Písmě mluví Bůh, tedy chce, abychom ho nejen vyslechli, nýbrž abychom s ním při užívání Písma svatého rozmlouvali. Taková rozmluva s Bohem se děje rozjímáním o slovech Písma sv. Lidská duše přitom nejenže naslouchá, nýbrž i odpovídá mluvícímu Bohu, když používá výroků Písma ve svém životě nebo když se Boha ptá, jak proniknout hlouběji do tajemství Božích vztahů k nám.

Také naše víra čerpá z Písma sv. svou sílu. Nejen svůj obsah, ale i sílu. Písmo sv. nám totiž ukazuje Boží působení, vztahy Boží k světu a lidstvu od vzniku světa a člověka, přes jeho úpadek až po obnovení

v Kristu. Tyto vztahy Boha k tvorům vyjadřuje především slovo láska, a to nejen stvořitelská, ale i milosrdná, odpouštějící. Tato skutečnost je velkým povzbuzením pro naši víru. Proto sv. Pavel s vědomím pevného přesvědčení napsal: „*Vím, komu jsem uvěřil!*“ (2 Tim 1,12) To znamená: Vím, že Duch svatý na stránkách Písma sv. mluví pravdu! Vím, že to, co v Písmu čtu a o čem rozjímám, je opravdu Boží slovo, takže moje víra má pevný základ. Člověk ochabne ve víře buď proto, že nečte Písmo sv., nebo že si navykl dívat se na Písmo sv. jako na kteroukoli jinou knihu. Když se člověk denně neobrací k Písmu sv., pak jeho víra postrádá posilu potřebnou k tomu, aby se uhájila proti náporu nevěry, která na ni doléhá jak z okolního životního prostředí (svět a ďábel), tak i z vnitřního prostředí (tělo).

To potvrzuje pravdivost tvrzení konstituce, že *Písmo sv. je čistým a nevyčerpatelným zdrojem*. Proto každé Boží dítě, toužící duchovně růst, musí čerpat z tohoto zdroje. Písmo sv. je pramen čistý, nezahalený a spolehlivý.

Duchovní život je život duše s Bohem. V četbě a rozjímání Písma sv. se setkáváme stále důvěrněji s Bohem. Naši apoštolové sv. Cyril a Metoděj to věděli, když se snažili přiblížit našim předkům celé Písmo sv. Mít ducha sv. Cyrila a Metoděje znamená milovat Písmo sv. a neustále se živit z tohoto hlubokého zdroje duchovního života.

Pokračování příště

Události v údolí Cova da Iria... – pokračování ze str. 6

názoru – pro stát zvlášť nebezpečným zločincem a protože nemám v úmyslu přenášet váš strach na ty, kteří by mi museli sehnat advokáta, zříkám se ho. Toto je jedna strana mince. Druhá je, že pravda nepotřebuje advokáta, protože je všemocná a nepřekonatelná! Jen podvod a klam, jelikož jsou proti pravdě bezmocné, potřebují zbraně, vojáky a věznice, aby prodloužily svoje nečestné panství i třeba jen o chvíli. Což to neznamená, že stranická diktatura si vlastníma rukama kope hrob? Jsem v právu a za pravdu jsem připravena ztratit i svobodu; za pravdu bych s radostí obětovala i svůj život. Není většího štěstí než trpět pro pravdu a pro lidi. Proto nepotřebuji obhájce... Dnes, když se blíží k věčné pravdě – Ježíši

Kristu – napadá mi jeho čtvrté blahoslavenství: „*Blažení, kteří trpí hladem a žízní po spravedlnosti, protože oni budou nasyceni!*“ Jak se neradovat, když všemohoucí Bůh přislíbil, že světlo přemůže tmu a pravda přemůže bludy a lži! A aby se to co nejdřív stalo, jsem ochotná jít nejen do vězení, ale i na smrt!“

Tím, že se komunismus po Říjnové revoluci neomezil jen na Rusko, ale pronikl do světa, začalo pronásledování křesťanů a náboženství všude tam, kam se dostal. „*Obrácení Ruska*“ a Mariino vítězství nebudou proto omezeny jen na Rusko, ale odehrají se ve všech těch zemích, na které se rozšířily „*bludy Ruska*“, totiž bezbožnost komunismu.

Dokončení příště

Od věčnosti vyvolená

K slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie

Západně od Stockholmu je starý protestantský kostel, ve kterém se udržuje zvláštní obyčej, pro který dlouho nebylo žádné vysvětlení. Po příchodu do kostela se věřící nejdříve pokloní před jednou bílou stěnou a pak teprve zasednou do lavic. »Je to taková stará tradice a my ani nevíme, proč se to dělá.« Teprve restaurátor našel odpověď. V době reformace byly ve Švédsku zabitelné všechny nástěnné malby světců a světic. Na této stěně v kostele je za bílým nátěrem dodnes freska Panny Marie, před kterou se věřící, tehdy ještě katolíci, poklonili a zapalovali svíce, jak je to u nás dodnes obyčejem.

Je to obdivuhodné, že ještě 450 let po reformaci vydržel tento obyčej, i když se z vědomí lidí ztratil jeho důvod, ať už v tom byla tichá úcta, nebo tajemné hledání toho, co bylo před staletími zakryto.

Je více takových věcí, které byly »zabíleny« a které zůstávají skryté před povrchním pohledem. Když odstraníme nátěr, odkryjeme vrstvy, které jsou nositeli původní krásy. Na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, na slavnost jejího vyvolení ukazuje nám církev ve své víře a ve své liturgii odhalený Boží plán, »ideální plán«, který se uskutečnil, *když se naplnil čas*. Všechno, co souvisí s naší spásou, záleží na Kristu a spolu s ním na jeho Matce Marii, od věčnosti vyvolené od Otce.

Bůh Otec, Stvořitel světa a lidí, nechtěl stvořit pouze člověka jako svůj obraz a podobnost, nýbrž chtěl se zrcadlit i skrze přírodu. Ona podle obdivuhodných slov Danteho »vytryskla z Božího Ducha a umění jako ze svého prazdroje«. Proto je možno vystopovat již z přírody božského Ducha, Umělce, Původce všeho dobra a krásy.

Jestliže tedy již v přírodě nacházíme božskou stopu, ve které tušíme krásu a harmonii, tím více nacházíme zdůvodně-

ní této mariánské slavnosti: v ideální Božím plánu stojí nejvýše lidé, kteří vyzařují Boží krásu, jako květy odrážejí sluneční jas v tisíci barvách. Jsou to všechno jako směrovky, které nám na našich cestách ukazují správnou cestu.

Takové znamení nám bylo dáno v Panně Marii. Tak jako Bůh uložil v přírodě, v jednom každém díle a nejvíce pak v člověku něco ze svého božského umění, pak o to více vložil sebe sama do Panny Marie, kterou od věčnosti vyvolil za Matku svého Syna. Bůh ji stvořil jako svůj *obraz a podobnost* v nové Evě. Maria je předobrazem nového ráje, nové, Bohem proměněné země.

Tak vzešlo světlo nového dne. Pominula dlouhá noc, advent Starého zákona, a nastalo zrození světla, první den nového stvoření. Tak jako na východě není žádné svítání a slunce vychází náhle, tak poznají pastýři a mudrci po dlouhém nočním bdění nové ráno, které nezná žádného večera. Naleznou Dítě a jeho Matku. Tuší tu nesmírné tajemství a dar, dvojitý dar: Dítě a jeho panenskou Matku. Oba patří nerozlučně k sobě, spojení nevystihlým Božím plánem. To je živá a prožitá zkušenost: dokonalý člověk jako plod milosti Boha a Ducha svatého.

Wolfgang Müller

Lurdy a 1. kniha Mojžíšova

Maria je Vykupitelkou slíbenou v 1. knize Mojžíšově

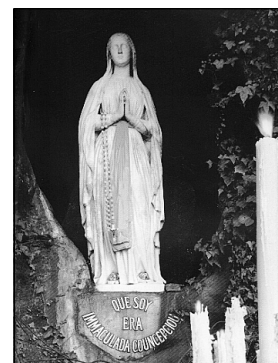
Nepřítelství položím mezi tebou a Ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím. Ono rozdrťí tvou hlavu a ty zasáhneš jeho patu. (Gen 3,15).

Hebrejský text tu představuje hada jako osobu a z jiných míst bible víme, že v době porážky bude tento had vystupovat jakožto ďábel. Rozdrčení hlavy znamená úplné zničení a dokonalou porážku. Vítězství nad ďáblem bude dosaženo skrze druhého Adama, Ježíše Krista na kříži. Na místo první ženy, která byla svedena, nastupuje Maria, aby k dokonalému Satanovu zahanbení mu zasadila smrtelnou ránu do hlavy. To je Bohem stanovený úkol Neposkvrněné Panny a Bohorodičky v dějinách spásy a ve vykupitelském díle Ježíše Krista.

Je Boží vůlí, abychom uznali a přijali tuto Mariinu úlohu. Tomu, kdo přijal tuto Mariinu Tomu, kdo přijal tuto Mariinu roli jakožto té, která drtí hadovu hlavu, začíná být zcela jasné to, co se děje v mariánských zjeveních. Tak jsou Lurdy odpovědí nebes na vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí, které provedl v r. 1854 papež Pius IX. Z Lurd pak ihned začaly proudit rajské proudy. V uzdravujících lurdských pramenech se zjevuje Maria pod eschatologickým symbolem vody, v Lurdech oznamuje své jméno: *Já jsem Neposkvrněné početí*.

Její neposkvrněné početí je účinným znamením, že ráj je opět přístupný a ďábel je poražen, protože přišel člověk, který je tvorem, ale nad kterým nikdy neměl Satan ani chvíli svou moc.

Nelze číst bez dopjetí zprávy, kterou zapsal P. Ravier:

Bylo to 25. března 1858 na svátek Zvěstování Panny Marie, když Bernadetta stanula s růžencem v rukou před skálou zjevení. »Nyní začíná nezapomenutelný rozhovor,« píše P. Ravier. »Třikrát, a podle pozdějšího opakování dokonce čtyřikrát se dítě ptá tajemné Paní: „Můžete mně, prosím, říci, kdo jste?“ Na první otázku odpovídá Dáma jako obvykle jen úklonou a úsměvem. Ale Bernadetta se nevzdává. Opakuje svou prosbu ještě jednou se sepjatými rukama a v pokorném vědomí, že není hodna odpovědi. Nyní se Dáma na ni vážně zahleděla a její vzezření *vyjadřuje hlubokou pokoru*. Její dosud sepjaté ruce se otevírají, roztahuje své paže, sklání hlavu, tak jak to vidíme na zázračné medailce, na rukou jí visí alabastrový růženec na zlaté šňůře. Pak opět složila své ruce křížem na prsou, pohlédla k nebi a řekla chvějícím se hlasem: *Já jsem Neposkvrněné početí*.«

Vtiskněme si tento obraz hluboce do srdce. Svatá Panna před dítětem. Obě stojí proti sobě, ruce složené na prsou. Obě drží růženec, jedna drahocenný, druhá prostinký za dva sous. A tak se ozývá jméno, které je tajemstvím, jako by toto tajemství bylo Mariiným časným i věčným povoláním, znamením, které poznamenává tento osud a tuto osobu.

„Jsem Neposkvrněné početí,“ říká Paní, dělá velké, krásné znamení kříže a začíná: *Sláva Otci*. A dítě celým svým po-

K některým otázkám spolupráce laiků na kněžské službě

Na pokyn Jana Pavla II. se spojilo osm římských kongregací, aby zpracovaly materiál týkající se regulace míry forem, jakými mohou laici spolupracovat na úkonech kněžské služby. Materiál byl podepsán 16 odpovědnými pracovníky 15. srpna 1997 a představen na tiskové konferenci 13. listopadu. Týž den jej papež Jan Pavel II. oficiálně aproboval a nařídil jeho promulgaci.

Dokument má teologický úvod, 4 kapitoly, 13 závazných článků a závěr.

Teologický úvod dokumentu představuje jasnou a autorizovanou odpověď na řadu otázek vznesených biskupy, kněžími i laiky, pokud jde o současnou pastorační aktivitu laiků. Vymezuje zřetelný rozdíl mezi všeobecným a svátostným kněžstvím. Svátostné kněžství má své kořeny v apoštolské posloupnosti a ve svátostném udělení posvátné moci, která uschopňuje kněze, aby odpovědně jednal jménem Krista, který je Hlavou a Pastýřem. Pastorační služba kněze se

skládá ze zplnomocnění k výkonu trojí služby: *munus docendí, sanctificandí et regendí* – hlásání Božího slova, slavení svátostí a pastorační vedení věřícího lidu.

Tato trojí kněžská služba je nezastupitelná. Společenství věřících nemůže své zřízení odvozovat od nějakých sdružení nebo z politiky, pokud chce být součástí církve. Pro existenci církevní obce je naprosto nezbytná služba svátostně posvěceného kněze. Církevní společenství není možno stavět před kněžství, jako by jeho založení bylo možné i bez něho. Z toho vyplývá naprostá nezbytnost pastorační péče o nová kněžská povolání. Pokud je laik bez svěcení ve výjimečných případech pověřen některými liturgickými úkony podle kánonu 230 § 3, nepřísluší takovému laiku žádný zvláštní titul.

Spolupráce laiků na pastoračních úkolech se řídí pokoncilní legislativou, speciálně pak novým kodexem kanonického práva (kan. 208-223). Aby se taková spolupráce kněží a laiků rozvíjela harmonicky a nedocházelo k pastoračním úchylkám a disciplinárním nešvarům, slouží tyto předpisy, které mají také předejít, případně zabránit, aby se toho, co platí pro »výjimky«, nepoužívalo jako samozřejmosti, jako by se o výjimku vůbec nejednalo.

Tam, kde již došlo k překročení takových hranic, musí odpovědní pastýři vynaložit všechny prostředky, aby zabránili jeho rozšiřování a zabránili

li tak škodám, které v církvi vznikají.

Jestliže ve výjimečných a dočasných případech je laik pověřen výkonem úkonu, který má charakter »služby a úřadu«, pak tomu není proto, že je k tomu na základě křtu a všeobecného kněžství oprávněn, nýbrž jen proto, že jej tím příslušná autorita dočasně a odůvodněně pověřila. Vykonává jej tedy z moci církve, a nikoliv ze sobě křtem svěřené moci. Proto není možno žádného laika nazývat v rámci řízení církevní obce »pastor«, »kaplan«, »koordinátor«, »moderátor« ani jinými tituly, které představují zaměňování nebo směšování s rolí pastýře, neboť ta přísluší jen biskupu a knězi.

Materiál např. zdůrazňuje, že homilie ve mši svaté je vyhrazena výlučně biskupům, kněžím a jáhnům. Není přípustné pověřit homilii v rámci mše sv. ani seminaristu nebo studenta teologie. Všechna dřívější povolení v tomto směru se odvolávají a ruší. Laik může být pověřen homilii mimo mši svatou v souladu s příslušnými ustanoveními a liturgickými normami.

V žádném případě nemůže být žádnou homilii pověřen kněz nebo jáhen, který byl dříve zbaven svého úřadu nebo jej sám opustil.

Instrukce pojednává i o laických farních radách. Předsedou rady může být jedině kněz. Vylučuje se možnost, aby se farní rada usnášela bez kněze nebo proti němu. Diecézní laické

synodální rady mají jen poradní charakter.

Podrobně pojednává instrukce o účasti laiků při liturgických úkonech. Za nepřijatelný pokládá již jakýkoliv náznak, který by mohl uvádět věřící v omyl, pokud jde o rozdíl mezi svátostným kněžstvím a laickou výjimečnou výpomocí. Instrukce odmítá mimo jiné všeobecnou praxi, která z výjimečné a dočasné výpomoci neposvěcených osob při rozdělování eucharistie věřícím (např. nemocným nebo v misijních podmínkách) udělala samozřejmost a používá se i v neodpodstatněných případech. Laik nesmí podávat, kdykoliv je k dispozici kněz nebo jáhen. Při uplatňování této výjimky se příliš benevolentně a oportunisticky posuzuje i »množství« věřících a eventuální »prodloužení« bohoslužby.

Přísná jsou také kritéria pro náhradní nedělní bohoslužby bez účasti kněze. Při této bohoslužbě není možno ani vyprávěním způsobem používat texty eucharistických mešních modliteb.

Instrukce upřesňuje roli laika pro případ křtu nebo pohřbu. Tak ku příkladu požadavek rodičů, aby se křest uskutečnil v době, kdy kněz nebo jáhen nejsou právě k dispozici, neopravňuje svěřit výkon svátosti laikovi.

Instrukce klade velký důraz na odpovědnost biskupů, které zavazuje, aby uvedli instrukci v život podle slov sv. Pavla *vhod i nevhod*. Místní úpravy prováděné biskupskou konferencí podléhají schválení Svátého stolce.

Oficiální text nejnovější instrukce byl vydán ve Vatikánu v italštině, francouzštině, němčině, angličtině, španělštině a portugalštině.

-vis-

Lurdy a 1. kniha Mojžišova – pokr. ze str. 8

stojem odpovídá: *Zdravas, Maria, milostí plná*. Navždy se vtisklo toto vidění do očí, do srdce a do mysli Bernadetty, takže může do nekonečna zodpovídat otázky na slova a počínání svaté Panny. A vyzařuje z ní krása, která není z tohoto světa. Bernadettiným posláním je nyní ukázat nám dokonale, co se stane s člověkem, který nemá žádné jiné znalosti, žádné jiné bohatství a majetek než růžence a horoucí lásku k Panně Marii, která s růžencem v ruce nás utvrzuje, že je Neposkvrněné početí.

V Lurdech se tak potvrdilo to, co Panna Maria poručila Kateřině Labouré vyrazit již v r. 1833 do zázračné medailky. Náš postoj pak vyjadřuje nápis na této medailce: *Ó Maria bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme*.

Perspektivy katolického vysokého školství ve 3. tisíciletí

Bylo by mylné se domnívat, že kompetence katolické církve v oblasti vysokého školství se týká pouze bohosloveckých fakult. V celosvětovém měřítku totiž z celkového počtu asi 930 katolických univerzitních institucí velká část z nich dokonce ani žádnou teologickou fakultu ve svém svazku nemá. Ačkoliv je jistě přednostním zájmem církve kvůli úspěšné evangelizaci poskytovat na vysokoškolské úrovni vzdělání filozoficko-teologické, přesto se církev neomezuje pouze na toto pole, ale na stovkách svých univerzitních institucí školí posluchače i ostatních univerzitních oborů (medicína, právo, přír. vědy a pod.). Církev katolická udržuje tyto finančně náročné instituce dokonce i v těch zemích, kde sama představuje jen nepatrnou menšinu, a vzdělává tam v profánních oborech posluchače, kteří s křesťanstvím nemají a možná ani nebudou mít mnoho společného. Má toto všechno kromě prestižních důvodů ještě nějaký další smysl? A jak dál ve 3. tisíciletí, kdy se bezpochyby dále vystupňuje proces globalizace vědeckého výzkumu i výuky?

Tyto a podobné otázky si kladli účastníci 19. celosvětového zasedání Mezinárodní federace katolických univerzit (FIUC), které konalo ve dnech 21. – 25. října 1997 v Santiagu de Chile. Slavnostní rámec vytvořila pro toto zasedání kolem 220 reprezentantů katolického vysokého školství přítomnost chilského prezidenta Eduarda Freie a kardinála Ovieda. Jednání bylo rozvrženo do tří oblastí:

1. Technologická stránka univerzitní výuky a výzkumu spolu s projednáváním konkrétních úkolů do budoucna.

2. Oblast sociologicko-politická spojená s hledáním odpo-

vědí na některé globální problémy (marginalizace, migrace, diskriminace, lidská práva).

3. Relacionální stránka univerzitní činnosti (interdisciplinarita, mezikulturní dialog). V tomto ohledu pronesl zásadní projev chicagský profesor D. Tracy, který na základě podrobné analýzy napětí mezi konfesním a odborným faktorem činnosti katolické univerzity zdůvodnil oprávněnost a potřebnost působení specificky katolické vysoké školy i v multikulturním prostředí a nastínil i hlavní zásady strategie těchto škol do budoucna.

Jak bývá zvykem na kongresech tohoto typu, probíhaly práce jednak v plénu, jednak ve speciálních sekcích. Jednáním jazykem byla španělština, angličtina a francouzština. Autor této zprávy poskytl písemný referát o situaci katolické teologie v postkomunistickém období a účastnil se prací sekce zabývající se vztahem přirozené a umělé inteligence ve vědeckém a výukovém procesu.

Prof. dr. Václav Wolf,
KTF UK Praha

V souvislosti s touto zprávou jsme položili prof. Wolfovi několik otázek:

1. *Z jakých zdrojů je ve světě financován provoz katolických vysokých škol?*

Modely ekonomické sustenance těchto institucí jsou v celosvětovém pohledu velmi rozdílné. Je to závislé na různých faktorech (ekonomická situace toho kterého státu, legislativní postavení katolické církve, platební schopnost obyvatelstva, úmluvy mezi státem a Sv. stolcem, podnikavost správních rad univerzit aj.). Jedním z hlavních finančních zdrojů jsou obecně poplatky za studium, které u neteologických oborů bývají velmi vysoké. Kde je

populace chudá a stát má přesto zájem na udržení chodu školy, třeba kvůli jejímu vysokému odbornému standardu, pak poskytuje podle stupně svého zájmu škole státní dotaci. V Indii např. 100 %, v Chile musí rektorát školy výši státní dotace s vládními orgány dohadovat. V mnoha zemích nedostávají katolické univerzity od státu vůbec nic. Živí je např. jejich vlastní činnost (v Manile na Filipínách např. lékařská klinika) nebo systém sponzorů nebo příjmy zabezpečuje biskupská konference.

2. *Jak byste charakterizovali v Latinské Americe současnou teologii? Jak to tam dnes vypadá s „teologií osvobození“?*

Jak jsem se již zmínil ve svém faxu z Chile, neomezovala se má návštěva Latinské Ameriky pouze na kongres FIUC v Santiagu. Při této příležitosti jsem též využil pozvání ke dvoutýdennímu přednáškovému a studijnímu pobytu na Teologické fakultě v Limě (Peru). V tamní době zásobné knihovně jsem zjistil, že zejména papežské univerzity vyvíjejí na tomto kontinentě bohatou publikační činnost. Nejen třeba ve velké Brazílii, ale katolická teologie plodně žije i v takových státech jako je Bolívie, Paraguay, Ecuador, Peru aj. Je sice pravda, že jejich teologické časopisy kladou větší důraz v teologii na praktické aspekty výzkumu, ale nalezneme tam články i s hluboce teoretickou problematikou.

Pokud jde o tzv. teologii osvobození, nemá již dnes tento druh politické teologie (zejména ve svém marxistickém zabarvení) zdaleka takový vliv jako před desetiletími. Jeden z jejich zakladatelů dodnes žijící v Limě, G. Gutiérrez, má kolem sebe již jen nepatrný

hlouček příznivců. S radostí jsem mohl konstatovat, že fakultní teologie i církevní praxe má v Peru zdravého pokoncilního ducha, kdy všechna teorie i činnost má svůj vrchol v eucharistickém Kristu, který je zcela spontánně všemi radostně vítán jako slunce katolického Peru. Zásahu na tom mají nejen doktrinárně odpovědné profesorské sbory teologických fakult a učilišť, ale především apoštolsky nadšený a přes všechnu variabilitu původně indiánského obyvatelstva v katolické tradici zdravě zakotvený peruánský episkopát.

3. *Je však přece také známo, že právě Peru je jednou z nejchudších zemí na kontinentě! Co byste řekl k problému chudoby?*

Již při přátelském přijetí na chilském ministerstvu zahraničních věcí jsem byl upozorněn, že mluvit o extrémní chudobě v latinskoamerických zemích může být poněkud zavádějící. Venkovské obyvatelstvo totiž prostě žije nám Evropanům těžko pochopitelným životním stylem svých předků, a to bez větších problémů. Mohl jsem to pozorovat též během několikadenního pobytu na peruánském venkově, který mi umožnili moji hostitelé v Limě a salesiánská komunita v Cuzco. Městské obyvatelstvo se ovšem snaží žít v trendu technicky vyspělých zemí. Člověka nedůstojné chatrče se zoufalým hygienickým stavem (slums) vznikají tam, kde se venkovské obyvatelstvo masově hrne do měst. V Peru není tato migrace tak masivní, takže tam nevznikají zoufale ubohá předměstí, jako jsem viděl např. v Kolumbii. Je třeba též připomenout působení katolické církve, která není zatížena odlišností křesťanských denominací a může být věrohodným světlem ve všech sférách života společnosti.

Děkujeme za rozhovor

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ

XX.

Wilhelm Hünermann

I přes únavu cesty dlouho neusínal. Musel přemýšlet o tom, jak to, že před svým sluhou vyslovil to, co sám sobě ještě nikdy nepřiznal.

Když konečně usnul, měl zvláštní sen. Viděl Ježíše Krista v doprovodu zářících andělů. Na ramenou nesl kus jezdeckého pláště, který Martin daroval žebrákovi. A Pán říkal nebešťanům:

„Katechumen Martin mě oděl tímto pláštěm.“

Martin se vzrušeně vymrštil z lože. Venku zuřila bouře a lomcovala okénky. Mnohem mocnější však byla bouře v srdci mladého důstojníka. Byla to svatodušní bouře, o které mluvil biskup? Martin věděl, že tato noc rozhodla o všem.

Večer vyhledal biskupa a pověděl mu o nočním vidění.

„Co jsi viděl, je skutečně od Boha,“ odpověděl staříčkový vrchní pastýř. „Protože to říká Pán: »Co jsi udělal nejmenšímu ze svých bratří, to jsi udělal mně.« Teď tě považuje za připraveného pro mnohem krásnější roucho, kterým tě chce obléci.“

„Oděv pro mne?“ s úžasem se ptal Martin.

„Roucho Božího synovství!“

„Ano, otče, prosím tě o křest!“ vášnivě ze sebe vypravil circuitor.

„Horlivě navštěvuj vyučování katechumenů. O slavnosti Velikonoc tě pokřtím!“

Další měsíce ubíhaly v blaženém očekávání. V noci před ránem Vzkříšení vstoupil Martin do lázně znovuzrození a byl oblečen do bílého šatu vykoupených. Biskup jej pomazal olejem biřmovanců a podal mu Chléb silných.

Když se vraceli domů pod hvězdami velikonoční noci, řekl Martin primipilovi Klau-

divovi, který spolu s dalším křesťanským důstojníkem byl jeho kmotrem:

„Konečně jsem u cíle! Teď se zřeknu služby ve vojsku a budu sloužit jen Bohu a své duši.“

Klaudius ohromeně pohlédl na přítele.

„To myslíš vážně?“

„Velice vážně! V této noci jsem poznal, že mě Bůh volá do své služby.“

„I jako římský legionář můžeš sloužit Bohu,“ potřásl hlavou primipil. „V armádě je mnoho tisíc křesťanů. Neunáhluj se v nadšení této chvíle! Mysli též na svého otce, kterému bys připravil největší zklamání jeho života!“

„Všechno jsem zvážil před Bohem a svým svědomím.“

„Přesto ti radím, ne jako tvůj představený, ale jako tvůj křesťaní kmotr, který je odpovědný za tvou spásu, neunáhluj se! Zkustej se ještě několik let, a když pak setrváš ve mém rozhodnutí, uskutečni je!“

„Tak ve jménu Božím!“ vzdychl Martin. „Radě svého kmotra se chci podřídit.“

První světlo velikonočního dne vstupovalo na širokou rovinu, když oba důstojníci dorazili do římského tábora. Zlatý orel legií se jasně třpytil ve slunečním světle, ale Martin nad jeho perutěmi viděl slavnou korouhev Zmrtvýchvstalého.

OREL A KŘÍŽ

Pod noční oblohou šlehal plameny táborového ohně. Jejich záře se mihotala na zlatých orlech římských legií, na praporech kohort, na krvavě rudé korouhvi s drakem, která se v lehkém vánku vzdouvala nad stanem císaře. Z temných věží Akvileje se nesl křik nočních

ptáků. Slavík zpíval v kvetoucím kaštanu, jako by svět byl plný míru. Ale byla válka, válka mezi císařskými bratry Konstantinem a Konstanssem, kteří si navzájem záviděli korunu a země.

V alpských průsmycích ještě ležel sníh, když Konstantin s chvatně sebraným vojskem vpadl z Galie do Itálie, s ohněm a pleněním táhl Pádkou nížinou a opevnil se u Aquileje.

Konstantin ve svém stanu rázoval dlouhými kroky, nakonec se zastavil u stolu, u něhož se nad zažloutlými papíry skláněl muž s obličejem barvy pergamenu a sněhobílými vlasy.

„Co říkají hvězdy?“ ptal se vzrušeně. „Co mi ohlašují pro příští den?“

„Nic dobrého, posvátná vznešenosti,“ odpověděl astrolog monotónně. „Mars, krvavě červený, je v opozici Saturna, bledého. To ukazuje na nezdar a zkázu, možná dokonce i smrt.“

„Pošetilé žvásty!“ nuceně se smál Konstantin. „Má snad můj bratr jiné hvězdy? Není pod stejným nebem? Seber si své papíry a klid se odtud! Už nechci slyšet tvé havraní krákání!“

„Varoval jsem tě, pane!“ pokašlával stařec.

„K čertu s tvým varováním! Táhní! Už se nechci dívat na tvůj bledý škleb.“

„Snad bys měl dbát na hvězdoprovance, vznešený pane,“ nabádal ho magister militum, císařův vrchní velitel. „Konstans je početně mnohem silnější.“

„I když, i když!“ skočil mu Konstantin netrpělivě do řeči. „Můj bratr je holobrádek. Rozdrtím ho dřív, než skončí zítřejší den. Hned za sítání zaútočíme. Večer budu císařem celého Západu, pak jedem na Východ, kde se i Konstantius podřídí mé moci.“

„Jak poroučíš, vznešený!“ odpověděl velitel vojska, protože věděl, že každé další slovo by bylo zbytečné.

U táborového ohně seděli důstojníci z Amiens. Rozhovor

Žně jsou cílem a koncem veškeré rolníkovy práce. Už když oral a zasíval, první jeho myšlenkou a starostí byl při všem konání od počátku tento konec. Tak jsou poslední věci křesťana vlastně to první, co musí mít od počátku před očima, aby vnesl do svého života správný řád.

Joseph Bernhard

stále znovu váznul, víno mdle chutnalo na jazyku.

„Špinavá válka,“ vrčel circuitor Gaudentius. „Římani proti Římanům! Bratr proti bratru! Orli našich legií se budou vzájemně thrat.“

„A přitom se teď Východ zoufale brání proti náporu Peršanů,“ přikývl primipil Klaudius.

„Je to pravda, že se Konstantin chce zítra odvážit bitvy?“ zeptal se setník Portius.

„Všechno tomu nasvědčuje,“ stísněně odpověděl Klaudius. „Ne nadarmo nám přece dnes císař dal vyplatit donatium.“

„To je jasné šílenství!“ bručel Gaudentius. „Polovička armády leží nemocná ve stanech.“

„Vypijme ještě hlt, přátelé,“ vzdychl Portius a naplnil poháry. „Kdo ví, není-li to náš poslední!“

„Na tvé štěstí!“ řekl Quadratus. „Ale copak je s tebou, Martine? Vždyť spíš s otevřenými očima!“

Martin si rukou přejel čelo a řekl:

„Teď mi není do řeči. Omluvte mě, přátelé. Podívám se na svého koně.“

„V předvečer jeho první bitvy!“ posmíval se Quadratus. „Na to si tak mladá krev musí teprve zvyknout.“

„Myslím, že ho podceňujete,“ řekl primipil. „Martin se nebojí bitvy, ale bratrovražedný boj, to ho děsí.“

„Bratrovražedný, nebo ne,“ bručel setník, „řešení je stejné, jako v každé bitvě: udeř, bratrské srdce, koho zabiješ, ten už nezabije tebe!“

Pokračování příště

Dvě světice

13. prosince se slaví památka mučednice sv. Lucie. Její jméno je obměnou latinského slova »lux«, tj. světlo, a překládá se někdy do češtiny jako Světluše. Je spolu se sv. Agátou nejnámější mučednicí Sicílie. K její úctě na jihu Itálie se připojuje i velká popularita, která zachází až do oblastí pověr.

Víme zcela jistě, že byla uctívána jako světice již v r. 400, jak vyplývá z nápisu v Janových katakombách v Syrakusách. Její ostatky byly bezpečně identifikovány v Luciiných katakombách. Nyní jsou uloženy v Benátkách v kostele sv. Geremia a Lucie.

Podle legendy doprovázela Lucie svou matku Euthicii na pouti k hrobu sv. Agáty, kterou její matka prosila o uzdravení z krvotoku. Z velké radosti, že se jí zdraví skutečně vrátilo, dovolila Lucii, aby své věno rozdala chudým. To se velmi dotklo jejího ženicha, který Lucii udal u soudce Paschásia jako křesťanku. Bylo to v době, kdy propuklo jedno z posledních pronásledování za císaře

Diokleciána. Ačkoliv Paschásius dal Lucii pálit ohněm a polévat hořící smolou, zůstávala stále neporušená. Bezradnému soudci přispěchal na pomoc jeden z jeho pochlebíků, který probodl dýkou Luciino hrdlo. Podle legendy poslala Lucie před smrtí své oči svému ženichovi, který je vždy velice obdivoval. Poděkovala mu, že jí dopomohl k odchodu do nebe, kde tělesné oči nebude potřebovat.

Lucie je přímluvkyní při očních a krčních nemocech, při infekcích a krvácení; je patronkou nevidomých, švadlen, nožářů a nožníků.

Ve stejný den však připomíná především německý kalen-

Kalkata je všude. Je třeba mít jen otevřené oči.

Matka Tereza

Jestliže někdo umírá hladem, nemůžeš vyčítat Bohu, že se o něho nepostaral. Děje se to proto, že ani ty ani já jsme tomu člověku nedali to, co potřeboval.

Matka Tereza

dář také sv. Otilii, která žila v letech 660–720. Narodila se jako slepá hraběcímu rodičům Adalrichovi a Beresvindě. Otec v tom viděl Boží trest. Matka však se dítěte zastávala slovy: *Nezhřešila ani ona ani její rodiče, ale narodila se, aby se na ní zjevila Boží sláva.* Otec však chtěl dítě odstranit, a tak je matka nakonec svěřila jedné své bývalé služebné, která je pak odevzdala do kláštera Palma. Řezenský biskup Erhard dostal ve snu pokyn, aby šel do tohoto kláštera a tam pokřtil slepé dítě, které při křtu prohlédne. Když biskup potíral oči dítěte křížem, Otilie začala skutečně vidět.

Po smrti rodičů přestavěla Otilie rodný hrad na klášter a záhy zde bylo 130 sester. Otilie byla jejich učitelkou slovem i

příkladem. Aby postiženým ušetřila cestu do kopce, nechala v podhradí postavit špitál a útulek pro poutníky. Protože v homím klášteře se nedostávalo vody, byl zbudován dole nový klášter: Niedermünster.

Když Otilie cítila, že se blíží její smrt, svolala všechny sestry do kaple sv. Jana a prosila je, aby šly do kostela Panny Marie a modlily se za ni a za její příbuzné. Když sestry odešly, odevzdala svou duši Pánu. Celý dům naplnila líbezná vůně. Když se sestry vrátily, našly svou matku mrtvou. Byly velice smutné, že nemohla přijmout svátosti umírajících, a prosily Pána, aby znovu probudil abatyši k životu. Ta se po chvíli skutečně posadila a s mateřskou vlídností vytkla sestrám jejich počinání. Řekla, že již byla ve společnosti sv. Lucie a prožívala nepopsatelnou radost. Když však již byla probuzena, požádala o svatě přijímání a před zrakem všech sester odevzdala svou duši Pánu 13. prosince 720 na svátek sv. Lucie.

Ve švýcarském kantonu Luzern v obci Buttisholz je krásná barokní kaple sv. Otilie. Mnoho votivních tabulek na stěnách kaple děkuje svěťici za navrácení zraku. Pro nás je zajímavá skutečnost, že hlavní oltář této kaple zdobí antipedium, na kterém je zobrazen císař Karel IV., jak spolu se štrasburským a olomouckým biskupem otevírá 4. května 1354 hrob sv. Otilie, aby si z nezetlelého těla světice odnesl část ostatků pro katedrálu sv. Víta v Praze.

Podle zahraničních pramenů -lš-

Národní úmysl Apoštolátu modlitby na prosinec 1997:

AŤ BLÍŽÍCÍ SE VSTUP DO 3. TISÍCLETÍ POVZBUDÍ NAŠE VĚŘÍCÍ K POKÁNÍ, OBRÁCENÍ A POSÍLÍ NADĚJI V KRISTA, „OTCE BUDOUCÍHO VĚKU“

Jan Pavel II. začíná svůj apoštolský list o přípravě na jubilejní rok 2 000 větou: „Příchod III. tisíciletí nové doby nám připomíná slova apoštola Pavla: „Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy“ (Gal 4,4).

Celý svět, ať věřící, nebo nevěřící, bude oslavovat vstup do 3. tisíciletí. Nevěřící s velkým hlukem a hojným tokem vína, věřící méně halasně, zato intenzivněji, a připravují se na ten okamžik už teď. A i nevěřící, i když o tom nemluví, budou oslavovat nastoupení 3. tisíciletí proto, že se naplnil čas a že Bůh poslal na svět svého Syna, narozeného ze ženy. To je jedi-

ná skutečnost, která stojí za to, aby byla mezníkem mezi starým a novým světem. Buď toto, anebo nic, buď víra, anebo nevěra. Ale ve druhém případě nenacházíme rozumný důvod k jubilejním oslavám.

Jan Pavel II. nám říká, že „jubileum r. 2 000 chce tedy být velikou modlitbou chvály a díkůvzdání, především za dar vtělení Syna Božího a za dar vykoupení, které vykonal.“ (TMA 32)

Věřoucí konstituce Lumen gentium říká: „V církvi jsou i hříšníci, je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy.“ (LG čl. 8)

„Mezi hříchy, které vyžadují větší úsilí v pokání a obrácení, patří zcela určitě ty, jež uškodily jednotě, kterou Bůh chtěl mít ve svém lidu... Takové hříchy minulosti nám stále ještě bohužel dávají pocítit svou tíhu a přetrvávají jako mnohá pokušení do dneška. Je nutné je napravit a prosit přitom usilovně Krista o odpuštění.“ (TMA 34)

Když se zamyslíme nad dějinami svého vlastního národa, kolik tam nalezneme látky a důvodů k pokání a obrácení i v těchto nejposlednějších dnech!

Ale přesto přese všechno nesmíme ztrácet naději. „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal: jak by nám spolu s ním nedaroval všechno ostatní?“ (Řím 8,31–32)

❑ **Pozoruhodný objev**

Dva amatérští archeologové našli poblíž holandského města Venio část římské helmy s Kristovým znamením. Přední strana této helmy nese znamení ze spojených písmen X a P. Je to první přímý důkaz, že na helmách římských legiionářů byla také křesťanská znamení. Helma pochází z r. 350-400 po Kr. Na mincích z tohoto období můžeme vidět obraz Konstantinův s podobným znamením. Nález prozkoumal a potvrdil Jelle Prins z Archeologického ústavu Svobodné univerzity v Amsterdamu.

❑ **Zachránce Židů**

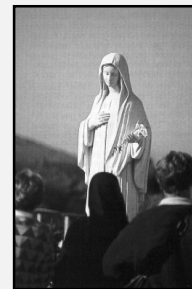
Kardinál Josef Höffner (1906-1987), který zemřel před deseti lety, ještě jako farář zachránil život dvěma Židovkám: Sáře Mayerovitzové a dr. Edith

Nowakové. Kardinál za svého života o tom ve své pokoře nikdy nemluvil. Josef Höffner byl později arcibiskupem v Kolíně nad Rýnem.

❑ **Zemětřesení i v Římě**

Zemětřesení, které postihlo střední Itálii, poškodilo také jeden z římských kostelů. Jedná se o chrám Sant Andrea delle Frate nedaleko Španělského náměstí. V tomto kostele sloužil sv. Maxmilián Kolbe svou první mši svatou. Otřesy půdy způsobily trhliny v klenbě a ve zdi kostela. V kostele se nachází milostný obraz Panny Marie, před kterým se udál ne jeden zážrak, takže papež Benedikt XV. (1914-1922) označil tento kostel za »římské Lurdy«. Kostel zbudoval v XVII. století Francesco Borromoni, který byl žákem Berniniho. Bernini sám je autorem dvou soch andělů, kte-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás zvou, abyste pochopily vaše křesťanské povolání. Dítky, já jsem vás vodila a vodím v tomto čase milosti, abyste si uvědomily své křesťanské povolání. Svatí mučedníci umírali svědčíc: „Já jsem křesťan a Boha miluji nade všechno!“

Dítky, i dnes vás zvou, abyste se radovaly a staly se radostnými a zodpovědnými křesťany, vědomými si toho, že Bůh vás povolal, abyste zvláštním způsobem byly radostně vztaženy - rukama k těm, kdo nevěří, tak, aby příkladem vašeho života získali víru a lásku k Bohu.

Proto modlete se, modlete se, modlete se, aby se vaše srdce otevřelo a stalo citlivým pro slovo Boží. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 11. 1997

ré stojí v presbytáři pod poškozenou freskou.

❑ **Rostoucí bezcitnost**

Dva mladíci přepadli v Marchianise u Neapole řeholní sestru Michelinu ve věku 78 let.

Nejenže jí vytrhli kabelku, ale srazili ji na zem. Při pádu utrpěla na hlavě zranění, kterému po dvou dnech podlehla. Biskup Rafael Nogaroz z Caserty prohlásil, že zabíjet je dnes skoro to též jako jít na fotbal. Vytratila se veškerá úcta k lidské osobě.

Bílá kronika

Nicky Cruz

Před 80 000 lidí na olympijském stadionu v Berlíně vyprávěl Nicky Cruz o svém životě:

Když mi bylo 8 let, moje matka mě vyhodila. Řekla mi, že jsem ďáblův syn a že mě nemá ráda. Přišlo mi to hrozně líto a já jsem si pomyslel: Nikdy nebudu nikoho mít rád a nikdy nebudu plakat.

Když jsem vyrostl v New Yorku, stal jsem vůdcem mladistvého gangu. Říkali jsme mu Mau-Maus.

Stříleli jsme po lidech ze střech domů, bojovali jsme s jinými bandami a policajti nás znovu a znovu zavírali. Bylo nás na 300 a moje banda patřila k nejobávanějším v New Yorku. Všichni měli přede mnou respekt, protože jsem byl odvážný a krutý k nepřátelům. Jednoho dne se však stalo něco, na co nikdy nezapomenu.

Vzal jsem svou bandu do tanečního lokálu. Tančil jsem právě s jednou přítelkyní, když

se rozletěly dveře a dovnitř vstoupil David Wilkerson. David byl malý venkovský farář, který konal v naší čtvrti pouliční kázání. Nemohl jsem ho vystát. Když jsem ho uviděl, popadl mě vztek. Co tady vůbec chce? Tady vůbec nemá co dělat. Šel jsem k němu a udeřil jsem ho do tváře. »Kazateli, koukej, ať jsi venku, je-li ti život milý!«

David řekl: »Dobrá, už jdu. Chtěl jsem ti říct jenom tohle: Nicky, Ježíš tě má rád!«

Dva týdny ve dne v noci jsem o tom přemýšlel: »Ježíš tě má rád!« Když jsem se pak dověděl, že David má mít kázání pro mládež, strčil jsem revolver do kapsy a šel jsem na setkání s ním.

David říkal věci, které jsem v životě neslyšel: co všechno pro nás Ježíš vytrpěl, když padl do rukou svých nepřátel. To jsem věděl velice dobře, co znamená upadnout do

rukou nepřátel. David vyprávěl, jak strašně s ním zacházeli, jak ho mlátili, plivali po něm a nakonec ho ukřižovali.

Byl jsem rozčilený. Myslel jsem si: Kdyby tam byla moje Mau-Maus, určitě by se to nestalo. Ale David řekl, že on chtěl trpět, aby zaplatil za naše hříchy.

Byl jsem jako zasažený bleskem. Je to vůbec možné? Jak mohl Ježíš tak milovat? Ale věděl jsem: Kdo je připraven tolik vytrpět, musí skutečně milovat.

A tak jsem začal s Ježíšem mluvit: »Ježíši, ty mě máš rád? Ty mě máš rád takového, jaký jsem? Ježíši, jestli mě máš opravdu rád, budu tě milovat. Budu tě milovat celý život! Dám ti celý svůj život!«

Sotva jsem to dořekl, zmizelo z mého srdce peklo, hořkost a nenávisť. Byl jsem svobodný jako pták na modrém nebi...

-sks 45/97-

❑ **Papežská auta vypravují**

Od 21. do 30. listopadu se v Pordenone konala výstava »Papežská auta vypravují«. Kromě obrazového materiálu je zde vystaveno 7 »originálů«, jimiž jezdily hlavy církve mezi Římem a Castel Gandolfo. Patří k nim Citroen Lictoria 6 z r. 1929, Mercedes Benz z roku 1930 a Cadillac 75, který používal Pius XII. v roce 1947. »Nejmladší« je mezi nimi Toyota Landcruiser z r. 1976. Výstavu uspořádala Vatikánská muzea.

❑ **Vstupné do benátských chrámů**

Aby byly získány prostředky na restauraci benátských kostelů, bude od ledna 1998 zavedeno v nejvýznamnějších benátských chrámech vstupné. Vstupné má také umožnit delší otvírací dobu. Celý systém má být upraven tak, aby ti, kteří přicházejí do chrámu za modlitbou, nebyli tím opatřením postiženi.

SKW

NEPOSKVRNĚNÁ NA STRAHOVĚ

V listopadu 1918 byl stržen mariánský sloup se sochou Neposkvrněné. Naši krajané v zahraničí dali zhotovit kopii, která byla umístěna zatím na Strahově. Na titulním listě dnešního SVĚTLA vidíte její fotografii. Otázkou znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí se zabývá článek v 10. čísle měsíčníku MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ REPORT. Vřele vám doporučujeme, abyste si jej přečetli. Pokud neodebíráte REPORT, jsme ochotni vám poslat kopii článku; bude však pro vás velmi užitečné, jestliže si tento vynikající časopis předplatíte (ročně 297 Kč) u vydavatele: TRIALITY, s.s.r.o., Zámecká 175, 538 42 RONOVOU NAD DOUBRAVOU. Obohatíte se tak výběrem nejlepších článků mezinárodně vydávaného měsíčníku, který vychází v několika jazycích. Kromě námětů celocírkevního rozsahu se REPORT věnuje i aktuálním českým problémům.

těna zatím na Strahově. Na titulním listě dnešního SVĚTLA vidíte její fotografii. Otázkou znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí se zabývá článek v 10. čísle měsíčníku MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ REPORT. Vřele vám doporučujeme, abyste si jej přečetli. Pokud neodebíráte REPORT, jsme ochotni vám poslat kopii článku; bude však pro vás velmi užitečné, jestliže si tento vynikající časopis předplatíte (ročně 297 Kč) u vydavatele: TRIALITY, s.s.r.o., Zámecká 175, 538 42 RONOVOU NAD DOUBRAVOU. Obohatíte se tak výběrem nejlepších článků mezinárodně vydávaného měsíčníku, který vychází v několika jazycích. Kromě námětů celocírkevního rozsahu se REPORT věnuje i aktuálním českým problémům.

AVETOUR 1998

MEXICO – QUADALUPE – 14. 3. – 28. 3. – 33 990 Kč!

Velký Mexický okruh-Acapulco, Popocatepetl, Tichý oceán aj.

IZRAEL – 18. 2. – 26. 2. – 16 990 Kč! (mimorezonní sleva) letecky

IZRAEL – 17. 4. – 30. 4. – 21 490 Kč busem a lodí přes Středozemní moře, zpět letecky

IZRAEL – 29. 4. – 7. 5. – 18 990 Kč letecky

IZRAEL – EGYPT – 3. 5. – 11. 5. – 21 490 Kč letecky a lodí (4 dny Izrael)

IZRAEL – SINAJ – 6. 5. – 19. 5. – 22 490 Kč letadlem, zpět lodí přes Středozemní moře a busem

IZRAEL – 3. 6. – 11. 6. – 18 490 Kč letecky – 7 dnů v Izraeli (Sinaji), vždy lux bus Neoplan s klimatizací, vždy 6x ubytování v novém hotelu s polopenzí, ubytování i na lodí, kompl. zdravotní pojištění, duch. doprovod, průvodce, drobný dárek. Odlety, přílety – Praha (i bus).

IZRAEL – EILAT – RUDÉ MOŘE – odlety z Prahy do Eilat a zpět každý týden – 16 990 Kč, pobytový zájezd v nejkrásnějším letovisku Izraele na břehu Korálového moře (soustátí Izraele, Egyptu, Jordánska a Saudské Arábie) letní teploty, ubytování 7x se snídaní v 3 hvězd. hotelu, delegát mluvící česky.

MEDŽUGORJE – 4. 12. – 10. 12. 1997, 27. 12. – 2. 1. 1998, 7. 4. – 14. 4. – Velikonoce 6. 5. – 12. 5., 14. 5. – 20. 5., 20. 6. – 27. 6., 12. 8. – 18. 8. – vždy 1 700 Kč. Vždy kompletní servis s místní průvodkyní pí Merkovičovou.

GARABANDAL – Lurdy – La Saletta – 6. 4. – 13. 4. – 4 490 Kč

FATIMA, LURDY, LA SALETTA, GARABANDAL, MONTSERRAT aj. – velký mariánský okruh – 18. 5. – 30. 5. a 10. 8. – 22. 8. – 7 990 Kč.

ITALIE – ŘECKO – TURECKO + 2 plavby přes Jonské moře – 18. 7. – 28. 7. – 9 900 Kč.

ROSA – MYSTICA – San Damiano, Schio, Milán, Verona, Brescia – 1. 8. – 6. 8. – 3 490 Kč

LA SALETTA – mariánské exercicie – 12. 8. – 18. 8. – 3 900 Kč

Přihlášky a Informace:

Jiří Chválek, Fr. Kupky 445,
518 01 Dobruška, tel/fax – 0443–21929,
0602–441670, mobil – 0601–245864.

PRODEJNÍ VÝSTAVA LITURGICKÝCH PŘEDMĚTŮ

ve dnech 8. – 19. 12. 1997
29. 12. – 9. 1. 1998

denně kromě sobot a nedělí
9.30 – 15.30 hod.

Brno, Kapucínské nám. 5

Pořádají sestry Učednice Božského Mistra

INZERÁTY CHYBÍ

Neděle 7. 12. – 2. adv. – Lk 3,1–6

Boží slovo není jen znějícím hlasem. Je mocné. Když zazní, věci se dávají do pohybu a tento pohyb směřuje ke spáse. Tak to má být i u mne.

Pondělí 8. 12. – Panna Maria, počatá bez poskvrny prvotního hříchu Lk 1,26–38

Neboj se, Maria, neboj se, církví! Na-lezla jsi milost u Boha. I teď, i zde. Budeš rodit Boží děti – křesťany i v této době, v tomto světě, v této zemi. Že nic nemáš? Moc Nejvyššího působí teď jako tehdy.

Úterý 9. 12. – Mt 18,12–24

Máme starost o děti, sourozence, přátele, svěřeného člověka – právě se vzdaluje od Boha, od víry, od církve... Voláme, prosíme, hrozíme, trápíme se – nic. Ale Otec má o něho větší starost než my. A Ježíš se vypravil tohoto člověka hledat. Sám mám možná živou zkušenost s tím, jak jsem byl nalezen. Mám tedy setrvat ve strachu, nebo přikročit k víře?

Středa 10. 12. – Mt 11,28–30

Je velkým zážitkem, když nechám v tiché chvíli Ježíšovo slovo zazní přímo a pouze do vlastního ucha, jako by bylo v tuto chvíli určeno jen mně. „Pojď – občerstvím tě!“ A v tuto chvíli se to může stát.

Čtvrtek 11. 12. – Mt 11,11–15

Moc zbraní, moc peněz, moc bezohlednosti a tvrdosti, moc bezvýchodnosti mé osobní situace, moc... kolik jich je? Jsme malí. Jsme těmito mocemi obklíčeni. Ale křtem jsme přivtěleni do království. Už teď jsme Boží děti. Moci zanikají – Boží království roste. Tedy i teď, v tuto chvíli se to děje.

Pátek 12. 12. – Mt 11,16–19

Kolikrát se Bůh nezachovává podle našich představ... Chtěli jsme přece, aby jednal jinak! Naštěstí to nedělá, aby jednal podle nás. Jeho plán záchrany se prosazuje ve mně, v mém smýšlení, v mém životě, v mé rodině, v mé zemi, ve světových dějinách. Smím to vidět, smím vidět jeho moudrost a říci po nějakém čase: „Aha, tak proto!“

Sobota 13. 12. – Mt 17,10–13

Utrpení Božího Syna, Syna člověka, utrpení církve, křesťanů, to věčně se opakující prohrávání v zápase se světem je pro člověka asi větším problémem než věřit v zázraky. Jan Křtitel trpěl, Ježíš trpěl – a křesťanství už přes 2 000 let roste a moc soudce Ježíšova i soudce Janova zanikla. Mohu tak tedy chápat i svět, v němž žiji, i církev.

Neděle 7. prosince 2. neděle adventní	- 1. čt.: Bar 5,1-9 Ž: 126,1-2ab 2cd-3 4-5 6 2. čt.: Flp 1,4-6 8-11 Ev.: Lk 3,1-6	odp.: 3
Pondělí 8. prosince slavnost Panny Marie, počatá bez poskvrny prvotního hříchu	- 1. čt.: Gn 3,9-15 20 Ž: 98,1 2-3ab 3c-4 2. čt.: Ef 1,3-6 11-12 Ev.: Lk 1,26-38	odp.: 1a
Úterý 9. prosince férie	- 1. čt.: Iz 40,1-11 Ž: 95,1-2 3+10ac 11-13ab 13cd Ev.: Mt 18,12-14	odp.: Iz 40,9-10
Středa 10. prosince férie	- 1. čt.: Iz 40,25-31 Ž: 102,1-2 3-4 8+10 Ev.: Mt 11,28-30	odp.: 1a
Čtvrtek 11. prosince férie nebo sv. Damasa I., papeže	- 1. čt.: Iz 41,13-20 Ž: 144,1+9 10-11 12-13ab Ev.: Mt 11,11-15	odp.: 8
Pátek 12. prosince férie nebo sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice	- 1. čt.: Iz 48,17-19 Ž: 1,1-2 3 4+6 Ev.: Mt 11,16-19	odp.: srov. Jan 8,12
Sobota 13. prosince památka sv. Lucie, panny a m učeňnice	- 1. čt.: Sir 48,1-4 9-11 Ž: 79 2ac+3b 15-16 18-19 Ev.: Mt 17,10-13	odp.: 4

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	7.12.	8.12.	9.12.	10.12.	11.12.	12.12.	13.12.
Antifona	42	1606	42	42	42	42	1708
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	1607	42	42	42	42	1709
Antifony	70	1608	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	1608	77	80	83	86	1710
Antifona k Zach. kantiku	70	1608	77	80	83	87	1614
Prosby	70	1608	77	80	83	87	1711
Záv. modlitba	71	1609	78	81	84	87	1614
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	123	43	43	43	43	43
Antifony	71	1609	78	81	84	87	91
Žalmy	926	1264	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	71	1609	78	81	84	88	91
Záv. modlitba	71	1609	78	81	84	87	1614
Nešpory: SO							
Hymnus	41	1604	1610	41	41	41	41
Antifony	68	1605	1611	960	976	992	1009
Žalmy	916	1649	1661	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	69	1605	1611	79	82	85	89
Ant. ke kant. P. M.	69	1605	1612	79	82	86	89
Prosby	69	1606	1612	79	82	86	89
Záv. modlitba	71	1609	1609	78	81	84	95
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260
							1238

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

Nezapomněli jste zaplatit předplatné týdeníku Světlo na rok 1998

Cena za jeden výtisk 6 Kč!

1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, našli všechny informace o předplatném na rok 1998 **ve zvláštní příloze** Světla č. 42 (tištěno zeleně). Složenka na úhradu předplatného byla součástí této přílohy. Jestliže jste tyto informace přešli a přílohu založili, můžeme Vám na požádání zaslat náhradní složenku. Předplatné mělo být uhrazeno do 1. 12. 1997. Ročník 1998 týdeníku Světlo Vám začne docházet jedině po zaplacení předplatného.

2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou v 1. č. 1998. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (kusů, adres, termínů fakturace), prosíme nahlásit nejpozději **do 15. 12. 1997**.

3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.

4) Ti odběratelé, **kteří ještě Světlo neodebírají** a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 1998 na svou adresu, si jej mohou objednat na korespondenčním lístku na adrese administrace (viz tiráž vpravo). Zašleme jim ihned složenku na zaplacení předplatného na rok 1998. Světlo jim začne docházet až po zaplacení předplatného.

Informace
o
předplatném

Placeno převodem
706 035

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádáné nezveřejněné příspěvky nevracíme. Č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila, ku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SR, §. p. ZSRP Bratislava, správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky výtisku administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon